

4 motius per votar No a Pedro Sánchez

written by Carles Suárez i Graells | 29 de novembre de 2019

1. **Pel compliment del programa electoral.** Tant ERC com JxCat tenien en el programa electoral del 10N no facilitar la investidura si no s'obria una negociació que permetés l'amnistia i l'autodeterminació. Tota proposta de PSOE-Podemos és de "diàleg dins de la Constitució", que contradiu els mínims dels partits catalans.

2. **Per millorar capacitat negociadora.** I la proposta de PSOE-P's no millorarà si des dels partits independentistes s'envien senyals que la seva prioritat és no repetir eleccions i que prefereixen un govern "progressista" a qualsevol alternativa. Així, sense cap amenaça real de canviar les coses, el PSOE no té cap incentiu d'accedir realment a negociar ni l'amnistia ni l'autodeterminació. A més, tenint en compte que l'aritmètica parlamentària permet al PSOE prescindir dels partits independentistes un cop aconseguida la investidura. ERC i JxCat han de tenir present que la seva capacitat de pressió i d'aconseguir com a mínim objectius parcials és ara (el més evident, l'amnistia-indult) i desapareixerà un cop passada la investidura. Cal allargar els tempos, votar *No* en primera votació i deixar passar els dies fins que s'acosti la data de dissolució del Congrés. El pacte entre Sánchez i Iglesias mostra la urgència de tancar un acord com més aviat millor i el pànic que tenen a una repetició electoral, que seria fatal per als seus interessos. L'única manera de fer-los cedir és aconseguint que la por i el vertigen canviï de bàndol, i que el bloc independentista mostri que té menys por que ells a unes terceres eleccions.

3. **Per democràcia.** L'incompliment del programa electoral del 10N no és un cas aïllat. Ja fa massa anys que els vots dels catalans no valen. El 2006 es va votar majoritàriament un

estatut que després va ser modificat per un tribunal espanyol. El 2012, en “el vot de la nostra vida”, es va fer un acord CiU-ERC que havia de tenir enllestida la hisenda pròpia pel primer semestre de 2013 i les “estructures d'estat” preparades en 18 mesos, i el 2017 encara no ho estaven. El primer d'octubre es va votar Sí a un “estat independent en forma de república” que s'havia de proclamar en 48 hores i que a hores d'ara encara no s'ha ni intentat implementar. El 21D es va votar la “restitució del govern legítim”, però es va acabar investint un “govern efectiu” format pel *sottogoverno* que havia col·laborat amb el 155, i només es van restituir els delegats a l'exterior que havien abandonat les Delegacions el 27-0. Ara diuen que amb el 50% no n'hi ha prou. Ja és hora que el vot dels catalans valgui i la democràcia funcioni a Catalunya.

4. Per aconseguir la independència. Els darrers anys han mostrat com Espanya mai acceptarà de forma voluntària el dret d'autodeterminació, que només s'aconseguirà amb una combinació de mobilització permanent i desobediència institucional. Aquesta passa per la ruptura constitucional del govern català, una acció exterior republicana dels eurodiputats i delegats a l'exterior, i que els diputats catalans al Congrés debilitin l'Estat espanyol. I debilitar demana que mai més no s'investeixi cap govern espanyol, per molt progressista que sigui, que no accepti el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Encara que el preu sigui la gran coalició o VOX. Són les esquerres espanyoles les que han de decidir entre una solució democràtica a Catalunya o no governar Espanya. Fins que no estiguem disposats a anar fins al final (i això és completament legal i democràtic) mai ens prendran seriosament. A més, les coses clares: amb gran coalició o amb VOX al govern, polaritzant entre secessió o feixisme, incrementen els suports interns i externs a la independència. Els partits independentistes han de fer-se grans i decidir si genuïnament volen la independència o volen estabilitat institucional, perquè les dues coses alhora no pot ser.